

Udskriftsdato: 19. december 2025

FOU nr 2011.0103 (Gældende)

2011 1-3. Vejledning om sygedagpenge under sag om afklaring af førtidspension

Ministerium: Folketinget

Opfølgning / Opfølgning til

LBK nr 1365 af 07/12/2007 § 7

2011 1-3. Vejledning om sygedagpenge under sag om afklaring af førtidspension

Resumé

Under en sag om afklaring af førtidspension fik en kommune oplyst at en sygemeldt borgers arbejdsgiver var grønlandsk, og at han regnede med at blive afskediget efter 120 sygedage og ikke regnede med at vende tilbage til arbejdsmarkedet. På det tidspunkt modtog borgeren fortsat løn, og udbetalingen af løn fortsatte indtil ansættelsen ophørte. Da den grønlandske arbejdsgiver ikke havde søgt om dagpengerefusion, og da borgeren ikke søgte om udbetaling af sygedagpenge, blev der ikke udbetalt sygedagpenge da udbetalingen af løn ophørte.

Beskæftigelsesankenævnet stadfæstede kommunens afgørelse om at borgeren ikke havde ret til sygedagpenge.

På baggrund af den skærpede vejledningspligt på det sociale område mente ombudsmanden at kommunen skulle have vejledt borgeren om reglerne om sygedagpenge.

Efter en henstilling fra ombudsmanden genoptog beskæftigelsesankenævnet sagen og traf afgørelse om at borgeren skulle stilles som om han var blevet korrekt vejledt.

(J.nr. 2010-2395-0050)

Ombudsmandens udtalelse

”(A)’s fagforening (B) har på hans vegne søgt om dispensation fra reglerne i sygedagpengeloven (lovbekendtgørelse nr. 85 af 7. februar 2011). (B) ønsker at (A) får sygedagpenge for perioden 1. september 2007 til 17. februar 2008. Som jeg forstår sagen, er grunden til at (A) ikke fik sygedagpenge i perioden, at han ikke søgte om at Aalborg Kommune gav ham sygedagpenge. Grunden til at kommunen ikke vejledte ham om reglerne om sygedagpenge, var at han oplyste at han fortsat modtog løn fra sin arbejdsgiver.

(B) har skrevet til mig at (B) mener at Aalborg Kommune burde have vejledt (A) om reglerne i sygedagpengeloven i forbindelse med kommunens behandling af hans sag om førtidspension. (B) henviser til at (A) oplyste til kommunen at han var sygemeldt, at han arbejdede hos en grønlandsk arbejdsgiver, og at han regnede med at blive arbejdsløs når han havde været sygemeldt i 120 dage. (B) har også stillet spørgsmål ved om grunden til den manglende rådgivning var at Aalborg Kommune ikke vidste at grønlandske arbejdsgivere ikke har pligt til at anmelde sygdom ved afsked efter 120 sygedage.

Jeg er ikke afskåret fra at tage stilling til alle dele af (A)’s sag. Jeg har imidlertid besluttet at koncentrere mig om beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 31. juli 2009, om Aalborg Kommunes vejledning af (A) og om Ankestyrelsens afvisning af at behandle (A)’s sag den 25. august 2009. Jeg henviser til § 16, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand. Herefter afgør ombudsmanden selv om en klage giver tilstrækkelig grund til undersøgelse. Jeg har lagt vægt på at spørgsmålet om vejledning er det centrale i sagen. Jeg har også lagt vægt på at der er forskellige betingelser for at Ankestyrelsen og beskæftigelsesankenævnet kan behandle klager.

Beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 31. juli 2009

Beskæftigelsesankenævnet (Statsforvaltningen Nordjylland) nåede i afgørelsen af 31. juli 2009 frem til at Aalborg Kommune ikke havde pligt til at vejlede (A) om reglerne om sygedagpenge.

Forvaltningslovens § 7, stk. 1 (lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. februar 2007), lyder sådan:

'§ 7. En forvaltningsmyndighed skal i fornødent omfang yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde.'

§ 5 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (lovbekendtgørelse nr. 1054 af 7. september 2010) lyder sådan:

'§ 5. Kommunalbestyrelsen skal behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning, herunder også rådgivning og vejledning. Kommunalbestyrelsen skal desuden være opmærksom på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning.'

I forarbejderne til § 5 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område står bl.a. sådan (Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4885):

'Disse principper er ikke nye, men de har hidtil ikke været formuleret som egentlige lovbestemmelser. Forslaget stilles, fordi Førtidspensionsudvalg II i sin 1. delrapport fra januar 1996 bl.a. fremhæver, at selv om en person søger om en bestemt form for hjælp, er det vigtigt, at kommunen ikke kun tager stilling til, hvad ansøgeren konkret søger om.'

Og i Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4872, står sådan:

'3.4. Helhedsvurdering

Det er af stor betydning, at hjælpen tilrettelægges ud fra en samlet vurdering af borgerens situation. Derfor foreslås det i § 5, at kommunen og amtskommunen skal behandle ansøgninger om hjælp bredt og ikke kun i forhold til den konkrete form for hjælp, som en borger har søgt om.

Bestemmelsen betyder således, at myndigheden skal behandle sagen ud fra andre muligheder, selv om en borger ansøger om en bestemt form for hjælp. I en række tilfælde vil det naturligvis ikke være aktuelt at gennemgå samtlige muligheder.

...

Men søger en person om hjælp til forsørgelse, og er der andre problemer end ledighed, kan sagen stille sig anderledes. Kommunen kan ikke nøjes med at behandle en ansøgning om førtidspension i forhold til reglerne i lov om social pension. Kommunen skal også se på andre muligheder for at løse behov for hjælp, fx i forhold til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik: aktivering, revalidering, skånejob med tilskud og førtidspension.'

Også vejledningen om retssikkerhed og administration på det sociale område beskriver hvad der nærmere ligger i vejledningspligten (vejledning nr. 73 af 3. oktober 2006 om retssikkerhed og administration på det sociale område). I pkt. 42 ff står i uddrag sådan:

'Alle muligheder skal tages i betragtning

42 . Baggrunden for § 5 er, at det har stor betydning, at hjælpen tilrettelægges ud fra en samlet vurdering af borgerens situation. En ansøgning om hjælp skal behandles bredt og ikke altid kun i forhold til den konkrete form for hjælp, som en borger har søgt om.

I det konkrete tilfælde vil det afhænge af situationen og den hjælp, som ansøgeren beder om, hvordan sagen skal behandles.

...

Hvis en person med andre problemer end ledighed søger om hjælp til forsørgelse, kan sagen stille sig anderledes. Samtidig med behandlingen af ansøgningen om kontanthjælp er det relevant at se på andre muligheder, fx aktivt tilbud, revalidering eller fleksjob.

...

Rådgivning

43. Myndighederne skal ikke kun være opmærksomme på mulighederne for hjælp efter den sociale lovgivning. I mange tilfælde er det også relevant at pege på muligheder uden for det sociale system, fx rådgivning og vejledning i statsforvaltningen i forbindelse med forældremyndigheds- og samværsproblemer, støttemuligheder efter reglerne om SU, muligheder for retshjælp eller gældssanering samt muligheder for hjælp efter Undervisningsministeriets, Indenrigs- og Sundhedsministeriets og Beskæftigelsesministeriets lovgivning.

...

44. Det er ikke et krav, at myndighederne – og dermed sagsbehandleren – selv skal kunne give råd om alle typer af problemer, men sagsbehandleren skal være opmærksom på andre rådgivningsmuligheder, som borgeren kan henvises til. (...)

45. At kommunen skal behandle ansøgninger om hjælp bredt betyder, at borgeren også – hvis det er nødvendigt – skal have tilbud om rådgivning og vejledning.

Efter forvaltningslovens § 7 har en myndighed pligt til at rådgive og vejlede inden for sit eget område og til at henvise til den rigtige myndighed. Regler om rådgivning og vejledning findes også i § 7 i aktivloven og § 10 i serviceloven. Rådgivning og vejledning er en social ydelse, som kan ydes enten alene eller sammen med anden form for hjælp. Afslag på rådgivning og vejledning kan indbringes for de sociale klageinstanser.

46. Rådgivningsforpligtelsen varierer i forhold til det enkelte område. Fra praksis kan nævnes:

...

Folketingets Ombudsmand har i [FOB 2003.449](#) udtalt, at § 5 må anses for at indebære, at forvaltningsmyndighedernes almindelige vejledningspligt er skærpet på det sociale område. (...)

Forkert rådgivning

47. Det kan ske, at der gives forkert eller mangelfuld rådgivning. Dette vil normalt ikke få indflydelse på selve afgørelsen efter den sociale lovgivning.

Efter Ankestyrelsens praksis kan manglende eller mangelfuld vejledning imidlertid betyde, at der træffes en ny afgørelse, der retter op på den manglende eller forkerte vejledning, således at en borger skal stilles, som om der fra begyndelsen var givet korrekt vejledning. Fra praksis kan eksempelvis nævnes sagen SM P-7-02.

SM P-7-02: En pensionist, der modtog medicinhelp, flyttede til en anden kommune. Først efter 9 måneder søgte hun om medicintilskud i tilflytningskommunen, men anmodede om hjælpen med tilbagevirkende kraft for medicin, hun havde modtaget siden flytningen til kommunen.'

§ 5 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område er også omtalt i vejledning om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension mv. (vejledning nr. 54 af 31. august 2007). Om forsørgelsesgrundlag står i pkt. 60:

Helhedsvurdering

60. Ifølge § 5 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, kan kommunerne ikke nøjes med at behandle en ansøgning om førtidspension i forhold til reglerne om social pension. En ansøgning om førtidspension skal behandles i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning mv. Kommunen skal desuden være opmærksom på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller hjælp efter anden lovgivning. Sagen skal således ikke kun behandles i forhold til den konkrete form for hjælp, som en borger har søgt om. Det er derfor ikke muligt for ansøgeren at anmode om, at der alene påbegyndes en sag om førtidspension.'

Den skærpede vejledningspligt i § 5 i lov om retssikkerhed og administration skal efter min mening ses i sammenhæng med at det er myndighedernes pligt at oplyse sociale sager i dialog med borgerne. Jeg henviser her til § 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og til at det er

et grundlæggende princip i forvaltningsretten at den enkelte forvaltningsmyndighed har ansvaret for at indhente de oplysninger der er nødvendige for at myndigheden kan træffe afgørelse i sagen (official-princippet). Heri ligger at myndighederne skal indhente oplysninger om borgerens situation og vejlede vedkommende når myndighederne får oplysninger der peger i retning af at borgeren har brug for hjælp efter den sociale lovgivning og råd om vedkommendes rettigheder og pligter. Se om sammenhængen mellem vejledning og oplysningspligt også socialministerens svar af 12. august 2005 på spørgsmål fra folketingsmedlem René Skau Björnsson (spørgsmål nr. S 2790) og Folketingets Ombudsmands beretning for 2002, s. 340 ff, og for 2006, s. 653 ff.

Beskæftigelsesankenævnet har i sin afgørelse af 31. juli 2009 skrevet at Aalborg Kommune ikke havde grundlag for at vejlede (A). Nævnet har primært lagt vægt på at (A) havde oplyst at han fortsat modtog løn, og at det var hans eller hans arbejdsgivers pligt at anmelde hans sygefravær til kommunen. Beskæftigelsesankenævnet har i sin udtalelse til mig også lagt vægt på at (A) i beskæftigelsesankenævnets udaterede notat vedrørende samtale af 16. juli 2009 oplyste til nævnet at han ikke kunne huske hvornår udbetalingen af løn standsede. Nævnet har endelig skrevet at (A) under telefonsamtalen ikke var sikker på hvornår udbetalingen af løn fra hans tidligere arbejdsgiver ophørte.

Jeg er ikke enig med beskæftigelsesankenævnet i at Aalborg Kommune ikke havde grundlag for at vejlede (A). (A) henvendte sig til Aalborg Kommune. Han bad om at få afklaret om han havde ret til førtidspension. Han fortalte den 15. juni 2007 at han var sygemeldt. Ifølge sagens akter stod det klart at han ikke ville vende tilbage til Grønland og starte på arbejde igen. Aalborg Kommune fik også oplyst at (A) regnede med at han inden for et kort tidsrum efter den 15. juni 2007 ville blive afskediget af sin grønlandske arbejdsgiver. Jeg mener derfor at kommunen burde have anset det for sandsynligt at han havde – eller inden for et kort tidsrum ville få – behov for et forsørgelsesgrundlag indtil retten til førtidspension blev afklaret.

Jeg mener således at Aalborg Kommune havde pligt til at bede (A) om nærmere oplysninger om hans situation og vejlede ham om hvad han skulle foretage sig for at få sygedagpenge når han blev afskediget – herunder anwise ham en blanket i overensstemmelse med § 38, stk. 3, i sygedagpengeloven. Efter min opfattelse indtrådte pligten til at vejlede (A) allerede da kommunen fik oplysningerne om hans situation på mødet den 15. juni 2007.

Der er ikke i sagen notater eller lignende som bekræfter at (A) har givet kommunen andre oplysninger end dem han gav den 15. juni 2007, og hverken Aalborg Kommune eller beskæftigelsesankenævnet har i deres udtalelser til mig anført hvornår myndighederne mener at kommunen modtog de pågældende oplysninger om fortsat løn. (B) har sendt mig en kopi af et brev fra (A)'s arbejdsgiver til (B) af 17. november 2007 hvoraf det fremgår at (A) blev afskediget den 31. august 2007 og fik løn til og med den pågældende dato. På den baggrund kan jeg ikke lægge til grund at (A) – da ressourceprofilen blev afsluttet den 6. december 2007 – oplyste at han modtog løn til og med november 2007.

Jeg mener på baggrund af ovenstående at det er beklageligt at beskæftigelsesankenævnet i sin afgørelse af 31. juli 2009 nåede frem til at Aalborg Kommune ikke havde grundlag for at vejlede (A) om hans eventuelle muligheder for at få sygedagpenge når han blev afskediget.

Jeg har gjort beskæftigelsesankenævnet bekendt med min opfattelse og henstillet til nævnet at genoptage behandlingen af (B)'s klage og inddrage det jeg har skrevet i min udtalelse.

Ankestyrelsens afgørelse af 25. august 2009

Jeg har gennemgået (B)'s klage med bilag, og jeg har på det grundlag besluttet ikke at undersøge denne del af sagen yderligere. Det skyldes at jeg ikke mener der er udsigt til at jeg kan kritisere Ankestyrelsens afgørelse.

Hvis en klage ikke giver ombudsmanden anledning til kritik, henstilling mv., kan sagen afsluttes uden at ombudsmanden først forelægger sagen for myndigheden til udtalelse. Jeg henviser til § 16, stk. 2, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand.

På det foreliggende grundlag har jeg ikke grund til at kritisere at Ankestyrelsen vurderede at (A)'s sag ikke havde principiel eller generel betydning efter § 63 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Jeg henviser til Ankestyrelsens begrundelse og bemærkninger i styrelsens afgørelse af 25. august 2009, herunder om at sagen har en så konkret karakter at den ikke er egnet til vejledning af kommuner og sociale nævn.

Jeg foretager mig derfor ikke mere i denne del af sagen.

Jeg beder (B) om at vente til (B) har modtaget svar fra beskæftigelsesankenævnet før (B) tager stilling til om der er grundlag for at klage til mig igen."

Sagsfremstilling

På grund af hjertesygdom blev A sygemeldt fra sit arbejde i Grønland den 10. april 2007. I forbindelse med lægebehandlingen flyttede han til Danmark.

A kontaktede Aalborg Kommune og bad om at få afklaret sin ret til førtidspension. På den baggrund var han til samtale med en kommunal sagsbehandler den 15. juni 2007. Af kommunens notat fra mødet fremgår at:

"(A) oplyser i dag, at han er sygemeldt fra sit arbejde siden 10.04.07 og får stadig sygedagpenge fra sin arbejdsgiver."

Aalborg Kommune udarbejdede efter mødet en ressourceprofil af A den 23. november 2007. Profilen var til brug for sagen om afklaring af førtidspension. Sagsbehandleren indstillede at A ikke skulle have førtidspension.

I Aalborg Kommunes ressourceprofil står sådan om A's daværende situation:

"Der udbetales fortsat løn fra arbejdsgiver i Grønland, og han er ikke opsagt derfra endnu. Regner med at blive fyret efter 120 sygedage, men han har intet hørt fra arbejdsgiveren."

Det fremgår af den samme ressourceprofil at A ikke var i stand til at se sig selv tilbage på arbejdsmarkedet. Tilsvarende fremgår af Aalborg Kommunes journalnotat af 6. december 2007:

"Som tidligere nævnt, mener (A) ikke, at han kan arbejde mere, fordi hjertefunktionen er så lav. Hans arbejdsliv har været på arbejdspladser, hvor det har været nødvendigt at kunne tage fat, også med hårdt fysisk arbejde, så han er ikke i stand til at forestille sig, at der skulle være noget, som han kan lave, som han har det nu."

I ressourceprofilen står desuden at A fik sendt en kopi af profilen den 26. november 2007 med efterfølgende telefonisk kontakt for bemærkninger. Dateret den 6. december 2007 står i profilen sådan om behandlingen af sagen om udredning af ret til førtidspension:

"(A) er tilfreds med dette p.t."

B henvendte sig i juni 2008 til Aalborg Kommune om udbetaling af sygedagpenge for perioden 1. september 2007 til 17. februar 2008. Den 21. august 2008 ringede kommunen tilbage til B og oplyste at det ikke er kommunens ansvar at arbejdsgivere søger om dagpengerefusion. Det fremgår også af Aalborg Kommunes notater at kommunen oplyste B om at det ikke var kommunens opgave at så tvivl om A's oplysning om at han modtog løn fra arbejdsgiver.

Efter at have undersøgt de grønlandske forhold skrev B den 8. marts 2009 til Aalborg Kommune. I brevet skrev B at det fremgik af A's ressourceprofil at han efter 120 sygedage ikke kunne betragtes som ansat i henhold til overenskomsten, og at kommunens sagsbehandler burde have været klar over det. B skrev også at kommunens sagsbehandler burde have draget omsorg for at A var overgået til sygedagpenge. I et brev af 24. marts 2009 svarede Aalborg Kommune sådan:

”Som aftalt fremsendes hermed bekræftelse på vores samtale d.d. Du har på vegne af (A) kontaktet Aalborg Kommune for en stillingtagen til spørgsmålet om sygedagpenge i perioden 010907-170208.

Vi har talt sammen tidligere i samme sag.

Aalborg Kommune fastholder vores opfattelse af, at der ikke er sket fejl i fht. vores rådgivningsforpligtelse.

(A) har i forbindelse med udarbejdelse af ressourceprofil ikke oplyst, at hans lønudbetaling var stoppet eller ville stoppe.

Pgl. søgte ikke om sygedagpenge og arbejdsgiver søgte ej heller om dagpengerefusion.

Vi har d.d. aftalt at dette brev sendes til (B) samt kopi til (A).

(B) vil i samråd med (A) vurdere, hvad der skal ske herefter.

Såfremt (B) og (A) vælger at klage over manglende udbetaling af sygedagpenge, vil vi behandle anken, jf. de almene ankeforskrifter.

Hvis vi fastholder, vil sagen blive sendt videre til Beskæftigelsesankenævnet.”

B sendte den 24. marts 2009 en klage over Aalborg Kommunes afslag på dispensation fra sygedagpengereglerne. B skrev sådan:

”Med henvisning til vores skrivelser af hhv. d. 06.06.2008 og d. 08.03.2009, hvor vi anmoder om dispensation for sygedagpengereglerne, har vi af kommunen fået 2 mundtlige afslag. Denne skrivelse skal betragtes som en anke over kommunens mundtlige afgørelser. Følgende forhold gør at vi mener at vort medlem er berettiget til sygedagpenge for ovennævnte periode.

- Vort medlem bliver sygemeldt i et ansættelsesforhold med start d. 01.03.2007 til og med d. 31.08.2007 v/ (...) hvorpå medarbejderen bliver afskediget i henhold til overenskomsten.

- Vort medlem retter henvendelse til os da udbetalingen fra arbejdsgiveren er meget ustabil, hvilket vi anmoder virksomheden om at rette, ligeså gør vi virksomheden opmærksom på anmeldepligten som arbejdsgiver, de gør os opmærksom på at reglerne på Grønland ikke påhviler arbejdsgiveren anmeldepligt, jeg tager herefter kontakt til (X) Kommune og efter utallige rykkere får jeg oplyst at de ikke i vort medlems tilfælde har forpligtigelser i forhold til sygedagpenge.

- Efter at have søgt løsning på hvorledes vort medlem skulle have forholdt sig, tager undertegnede telefonisk kontakt til Aalborg Kommune, Nygade 3, 9400 Nørresundby, for at få oplyst hvorledes vort medlem skulle have forholdt sig, og hvem der havde pligten til at anmelde sygdommen, dette kunne de ikke svare på da de ikke var bekendt med personer der arbejdede på Grønland.

- Undertegnede tager herefter kontakt til (B)’s Socialrådgiver, der heller ikke umiddelbart kan fortælle konkret hvorledes vort medlem skal forholde sig, undersøger dog forholdene og kan oplyse at der er forespurgt hos Ankestyrelsen der anbefaler at vi tager kontakt til Arbejdsdirektoratet og beder om kontor Y1, d. 14.04.2008.

Vi er af den overbevisning at der her for det første er tale om stor uklarhed om reglerne, ikke mindst forvirringen omkring de forskellige myndigheder som ikke har bidraget til klarhed i forhold til vort medlems pligter. Ligeledes finder vi at kommunen burde have reageret idet de bliver oplyst om af vort medlem, at løn under sygdom sandsynligvis vil ophøre efter 120 dage, i og med at sygemeldtes forsørgelsesgrundlag forsvinder.”

I et brev af 30. marts 2009 skrev Aalborg Kommune at kommunen fastholdt sin afgørelse. B’s klage blev sendt til beskæftigelsesankenævnet. Sagen blev ifølge beskæftigelsesankenævnets udaterede notat vedrørende samtale af 16. juli 2009 udsat på nævnsmøde den 2. juli 2009. I notatet står bl.a. sådan:

”Sagen blev på nævnsmødet 02.07.09 udsat med henblik på afklaring af om pgl. havde været til samtale i kommunen i november 2008 i forbindelse med færdiggørelsen af ressourceprofilen.

Nævnssekretariatet har 07.07.09 bedt kommunen oplyse om det var tilfældet, ingen kunne svare på det. Pgl. selv er 16.07.09 kontaktet pr. mobiltelefon.

Han kan ikke huske om han var til møde i kommunen i november 2008 i forbindelse med færdiggørelsen af ressourceprofilen, men kan huske, at han modtog kopi af ressourceprofilen. Hvornår udbetalingen af løn fra arbejdsgiveren helt præcist ophørte er han ikke sikker på, men han har manglet penge i ca. ½ år omkring 80.000 kr., indtil han i februar 2009 fik udbetalt sygedagpenge fra den nye kommune. Forespurgt om udbetalingen af løn ophørte 01.09.08 mener pgl. at det nok er tilfældet. Han er ikke på sin hjemadresse og kan derfor ikke give mig datoerne mv.”

Beskæftigelsesankenævnet traf på den baggrund afgørelse i sagen den 31. juli 2009. I nævnets afgørelse stod bl.a. sådan:

”Beskæftigelsesankenævnet har behandlet din klage over Aalborg Kommunes afgørelse af 24.03.09 om afslag på udbetaling af sygedagpenge for perioden fra 01.09.07 til 01.02.08.

Nævnet har stadfæstet Aalborg Kommunes afgørelse.

Det betyder, at du ikke havde ret til udbetaling af sygedagpenge i perioden fra 01.09.07 til 17.02.08.

...

Nævnets afgørelse og begrundelse for afgørelsen:

Beskæftigelsesankenævnet har stadfæstet Aalborg Kommunes afgørelse af 24.03.09 om afslag på udbetaling af sygedagpenge for perioden fra 01.09.07 til 17.02.08 i henhold til Lov om Sygedagpenge § 38.

Nævnet har fundet, at du ikke havde ret til udbetaling af sygedagpenge på grund af mangelfuld vejledning, idet der ikke var grundlag for, at kommunen i forbindelse med din henvendelse 15.06.07 eller i forbindelse med udfyldelse af ressourceprofilen 23.11.07 orienterede dig om sygedagpengereglerne.

Det fremgår af lovens § 38, at lønmodtageren ved anmodning om sygedagpenge fra kommunen skal anmelde sygefraværet til kommunen senest en uge efter 1. fraværssdag. Har arbejdsgiveren udbetalt sygedagpenge, skal anmeldelsen ske senest en uge efter, at udbetalingen fra arbejdsgiveren er ophørt.

Da du ved henvendelse i kommunen 15.06.07 ikke anmeldte sygefraværet og hverken du eller din arbejdsgiver forud for 01.09.07 eller senere anmeldte sygefravær, havde du ikke ret til udbetaling af sygedagpenge for perioden fra 01.09.07 til 17.02.08.

Det fremgår af retssikkerhedslovens § 5, at kommunalbestyrelsen skal behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning, herunder også rådgivning og vejledning. Kommunalbestyrelsen skal desuden være opmærksom på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning.

Da kommunen 23.11.07 udfyldte ressourceprofil til brug for pensionssagen, som du 15.06.07 havde anmodet om blev påbegyndt jfr. pensionslovens § 17, oplyste du, at du fortsat fik løn fra din arbejdsgiver og at du regnede med at blive afskediget efter 120 sygedage, men du havde intet hørt fra arbejdsgiveren.

Kommunen havde således ikke grund til at rådgive eller vejlede dig om hjælp hverken efter den sociale lovgivning eller anden lovgivning eller myndighed, idet du fortsat havde indtægt som hidtil.

Det fremgår af sygedagpengelovens § 1, at formålet med loven er at yde økonomisk kompensation ved fravær på grund af sygdom. Da du modtog løn fra din arbejdsgiver var der ikke grundlag for at yde økonomisk kompensation på grund af dit sygefravær. Kommunen havde derfor ikke grund til at rådgive dig om anmeldelsesreglerne for sygedagpenge.

Din sag er behandlet i møde. Afgørelsen i din sag er truffet af et enigt nævn.”

A klagede derefter til Ankestyrelsen den 3. august 2009. Beskæftigelsesankenævnet fastholdt afgørelsen af 31. juli 2009 og sendte klagen til Ankestyrelsen den 10. august 2009. Ankestyrelsen afviste den 25. august 2009 at behandle A's sag. Ankestyrelsen skrev bl.a. sådan:

”Selv om afgørelsen har stor betydning for dig, betyder det ikke i sig selv, at den har principiel eller generel betydning.

Sagen har en så konkret karakter, at vores afgørelse ikke vil kunne bruges som vejledning. Afgørelsen afhænger af en konkret vurdering af, om kommunen har haft oplysninger, der kunne give grundlag for vejledning om sygedagpenge.”

På vegne af A klagede B til mig i et brev af 11. juni 2010. B skrev bl.a. sådan:

”Med henvisning til afgørelsen fra hhv. Aalborg Kommune og Beskæftigelsesankenævnet, stiller vi os undrende overfor kommunens rådgivningsansvar, idet de er oplyst om at sygemeldte får løn i indtil 120 dage fra arbejdsgiveren (se ressourceprofil), derudover havde denne ingen forpligtelse hvad angår anmeldelse til kommunen, da denne er under Grønlandsk lovgivning. Det at sygemeldte får løn under sygdom, friholder vel ikke kommunen fra at rådgive og vejlede i forbindelse med sygdom, idet kommunen som tidligere oplyst er bevidst om at sygemeldte får løn fra arbejdsgiveren i 120 dage, dette får os til at stille spørgsmål om hvorvidt sagsbehandleren er vidende om arbejdsgiverforhold under Grønlandsk lovgivning skal forholde sig, hvilket jeg mener den manglende rådgivning bærer præg af.

I ovennævnte sag er der for mig at se kun en som er forpligtet nemlig sygemeldte, hvorimod kommunen bliver friholdt fra rådgivning og vejledningsansvar, dette er vel ikke i tråd med hensigten i lovgivningen.”

Efter at have bekræftet at jeg havde modtaget B's klage, skrev jeg til B den 14. september 2010. Jeg oplyste i brevet at jeg samme dag havde bedt Aalborg Kommune og beskæftigelsesankenævnet om en udtalelse. I mit brev til beskæftigelsesankenævnet af 14. september 2010 skrev jeg bl.a.:

”(B) har klaget til mig på (A)'s vegne. Jeg sender en kopi af (B)'s brev af 11. juni 2010 med bilag og beder Aalborg Kommune og beskæftigelsesankenævnet om udtalelser om sagen.

...

Nævnets afgørelse og begrundelse for afgørelsen:

...

Jeg beder kommunen og nævnet om at redegøre nærmere for baggrunden for vurderingen af at Aalborg Kommune ikke har forsømt sin vejledningspligt over for (A) for så vidt angår retten til sygedagpenge. I den forbindelse beder jeg myndighederne om også at vurdere spørgsmålet i lyset af at (A) angiveligt allerede var opsagt fra sit job og var fratrådt på det tidspunkt hvor ressourceprofilen blev udarbejdet.”

Jeg bad også beskæftigelsesankenævnet om først at indhente en udtalelse om sagen fra Aalborg Kommune, om at låne kommunens og beskæftigelsesankenævnets akter i sagen, og om at beskæftigelsesankenævnet returnerede B's bilag til mig sammen med udtalelserne og myndighedernes sagsakter.

Jeg skrev igen til beskæftigelsesankenævnet den 16. november 2010 og bad om nærmere oplysninger om behandlingen af sagen og om hvornår jeg kunne vente svar. Beskæftigelsesankenævnet svarede mig i et brev af 19. november 2010. I brevet oplyste beskæftigelsesankenævnet at nævnet havde modtaget svar fra Aalborg Kommune og snarest ville udarbejde udtalelsen til mig.

Beskæftigelsesankenævnets udtalelse af 29. november 2010 til mig var vedlagt en udtalelse af 12. oktober 2010 fra Aalborg Kommune.

I Aalborg Kommunes udtalelse af 12. oktober 2010 stod bl.a. sådan:

”Socialområde (Y) har 29.09.2010 modtaget brev fra Beskæftigelsesankenævnet med anmodning om uddybende oplysninger efter henvendelse fra Ombudsmanden. Kommunen skal redegøre for baggrunden for vurderingen af, at Kommunen ikke forsømte sin vejledningspligt overfor (A) for så vidt angår retten til sygedagpenge.

Det ses endvidere i brevet fra Ombudsmanden til Beskæftigelsesankenævnet, at det bemærkes, at Kommunen ikke har anført, hvornår oplysningerne om fortsat løn fra arbejdsgiver er modtaget.

Det skal her fra Socialområde (Y) oplyses, at der ikke er registreret ansøgninger om sygedagpenge hverken i Socialområde (Z) eller Socialområde (Y), hvorfor der ikke derfra er ydet vejledning.

Det skal endvidere oplyses, at udfærdigelsen af ressourceprofil er foretaget i Jobcenter (Z). Daværende rådgiver er ikke længere ansat.

Ved gennemgang af pensionssagen ses det i journalark af 15.06.2007, at (A) i forbindelse med råd og vejledning om førtidspension har oplyst, at han er sygemeldt og stadig får sygedagpenge fra sin arbejdsgiver.

Kopi af dette journalnotat samt journalark af 15.06.2007 sendes til Beskæftigelsesankenævnet som besvarelse på henvendelsen.”

Beskæftigelsesankenævnets udtalelse af 29. november 2010 lød bl.a. sådan:

”Beskæftigelsesankenævnet har 18.10.10 modtaget udtalelse fra Aalborg Kommune, hvor det af journalark af 15.06.07 fremgår, at (A) mødte til samtale i kommunen samme dag og at formålet med samtalen var råd og vejledning i forbindelse med pensionslovens § 17 og § 18.

(A) oplyste, at han var sygemeldt fra sit arbejde fra 10.04.07 og at han stadig fik sygedagpenge fra sin arbejdsgiver.

(A) blev orienteret om pensionslovens §§ 17 og 18 og at han selv kunne tage beslutning om udredning af sagen i forhold til førtidspension. Han blev gjort opmærksom på, at det ikke var en ansøgning om pension men kun en udredning og det var han indforstået med.

Nævnssekretariatet havde, som det fremgår af notat af 16.07.09, søgt oplyst, om (A) i forbindelse med ressourceprofilen havde været indkaldt til samtale. Han var ikke sikker på, hvornår udbetalingen af løn fra arbejdsgiveren var ophørt, men han havde manglet 80.000 kr. indtil han fra februar 2009 fik udbetalt sygedagpenge fra kommunen. Muligvis var udbetalingen efter hans hukommelse ophørt 01.09.08, men det var han ikke sikker på.

Nævnet fandt herefter ikke grundlag for, at kommunen 15.06.07 skulle have rådgivet (A) eller vejledt ham om hjælp efter den sociale lovgivning, idet han var forsørget på henvendelsestidspunktet.

Nævnet bemærker, at det ville have været hjælpsomt, hvis kommunen i forbindelse med rådgivningen om førtidspension havde rådgivet (A) om, at han, når udbetalingen af sygedagpenge ophørte fra arbejdsgiveren, kunne rette henvendelse til kommunens sygedagpengeafdeling.

Da det imidlertid var under en samtale om førtidspension, at (A) oplyste, at han stadig fik udbetalt sygedagpenge fra sin arbejdsgiver, og da han ikke ses at have givet udtryk for, at han allerede havde forsørgelsesproblemer, finder Nævnet fortsat, at den manglende orientering om muligheden for at søge sygedagpenge fra kommunen, ikke kan anses for at være en tilsidesættelse af kommunens vejledningsforpligtelse.”

Jeg sendte beskæftigelsesankenævnets og Aalborg Kommunes breve til B den 3. december 2010. Jeg bad B om at sende mig sine eventuelle bemærkninger til bilagene inden 4 uger. Da B ikke sendte mig nogen bemærkninger, skrev jeg den 11. januar 2011 til B at jeg ville behandle sagen på grundlag af de oplysninger jeg allerede havde fra B og myndighederne.

En af mine medarbejdere ringede den 5. april 2011 til B og bad om kopi af A's opsigelsesbrev og skatteoplysninger. Jeg fik som svar fra B kopierne den 11. april 2011. B havde bl.a. vedlagt et brev fra A's arbejdsgiver til B af 17. november 2007. I brevet – som var underskrevet af en økonomichef – stod bl.a. sådan:

”(A) er opsagt pr. 31. august 2007, jf. vedlagte skrivelser.

(A) har fået sin løn udbetalt til og med den 31. august 2007 og har derfor ikke krav på mere.”

Jeg afgav min udtalelse den 5. maj 2011 og henstillede til beskæftigelsesankenævnet at genoptage sagen.

Beskæftigelsesankenævnet traf den 27. maj 2011 en ny afgørelse i sagen og hjemviste sagen til Aalborg Kommune.